

*H*egedűsné Tóth Zsuzsanna: A bajba jutott mókusok

*H*erek erdő közepében árokszéli fa odvában édegett egy mókuscsalád, becsületes nevükön Felsőtölgyesmenti Borókás család. Huba, a papa, Lojza mama, az ő párja, és kicsi kölykük, Borka. Szorgos kis állatok voltak, naphosszat szaladgáltak, gyűjtötték a magokat, mogyorót, makkot, éléskamrájukat telehordták minden jóval, hogy a telet kihúzzák valahogy az odújukban. Ha el-elfáradtak, megpihentek egy-egy szusszanásra. Ilyenkor Borka gyakran mondogatta: „Mókuskának négy a lába, ötödik a farkincája, ha elfárad, leül rája.”

Az éjszakák egyre hidegebbek voltak a Felsőtölgyesmenti vidéken, s a kis mókuscsalád egyre nehezebben viselte a hideget. Az élelemgyűjtés is mind nehezebb munkát követelt a fagyos, dermedt talajon, így nem csoda, hogy naplementekor, összébújva, hamar mély álomba merültek. Még arra sem ébredtek fel, hogy kint tombolt a szélvihar, zörgette a fa leveleit, rázta az öreg fa ágait, és felkavarta az avart. A szél hatalmas levélhalmokat rakott le itt-ott a tölgyfák lábánál.

Reggel a kismókusok rémültem vették észre, hogy odójuk kijáratát eltorlaszolták a száraz levelek, hiába próbálták felváltva kiánsni magukat a levélhalmon át, nem tudtak kijutni. Tudták, hogy a tél átvészeléséhez szükségük lesz friss levegőre, így nem nyugodhatnak, míg valamilyen megoldást nem találnak arra, hogy kiszabadítsák magukat. Összebújtak hát, füleltek, várták a csodát az öreg tölgyestől. Az nem is váratott magára sokat, ugyanis a vihar elmúltával, a Felsőtölgyesmenti vidék öreg harkálya sorra járta a tölgyes minden fáját férgeket keresve. Amint meghallották, hogy az ő fájukon kopogtat, rögtön jelezték, hogy ők is ott vannak, és visszakopogtattak a fa belsejéből.

A harkály nem hitt a fülének. Ilyet még sosem hallott, hogy egy fa vagy egy féreg visszakopogjon. Öreg volt ő már ahhoz, tapasztalt, hogy ilyet komolyan vegyen.

Körbepülte a fát, kereste a másik harkályt, aki megtréfálhatta. Ám nem talált senki más madárfiát. Ismét munkához látott. A mókusok még lelkesebben kopogtak vissza, Borka makkokat, mogyorókat dobált az odú falához, míg Huba papa a fogával is próbálta ropogtatni a vén tölgy belsejét. Harkály Apó megállt egy pillanatra, nem mozdult, hallgatózott, ki lehet, aki gúnyt űz az ő fontos munkálkodásából. De míg nem dolgozott, a mókusok is kétségbeesetten füleltek odabent.

Harmadszorra is nekilátott Harkály Apó, a mókusok most már mindenre elszántan visszhangozták a kopogtatást.

– Ennek fele se tréfa – gondolta a harkály. Most már biztos volt abban, hogy a fából jön a hang. Ismét körbepülte, és észrevette a fán az odú felső ívét. – Mi tévő legyek? – röppent oda aggodalmasan. Nem vitás, hogy valakiknek segítségre van szükségük, de ő nem tud ennyi levelet elhordani egymaga. Az ügyes, ürge fecskék már elröppöltek, a szorgos hangyák behúzódtak a föld alá.

Ekkor lett figyelmes egy szuszogó hangra, majd a következő pillanatban meg is látta az avarból kiálló tuskéket. Rögtön tudta, mit kell tennie. A sün elé röppent, kérte, mielőtt ő is téli álomra hajtja fejét, segítsen a faodúban rekedt állatokon. A sün örömetsempergőzött bele a puha avarba, és gyűjtötte tuskéire a sok színes falevelet. Az odúba mind több fény szűrődött be a mókusok nagy örömére.